

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.033/2021/11.

A Debreceni Ítéltábla az előbb dr. Mráz Judit ügyvéd, majd dr. Királyházi Csaba ügyvéd (cím11) által képviselt Felperes1 Cím2 szám alatti lakos felperesnek, a dr. Rubi Gabriella ügyvéd (cím9) által képviselt Alperes1 Cím1 szám alatti székhelyű alperes ellen, közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 6.M.70.078/2020/19. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 90 000 (kilencvenezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2001. november 5-től határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban állt az alperesnél, munkaköre házi gondozó volt.

[2] 2019. májusában GONDOZOTT – a felperes által ellátott személy – megkérte a felperest, hogy az OTP Banknál vezetett számlájáról vegyen fel pénzt, mert a sógornőjével közösen síremléket kíván állíttatni. A felperes érdeklődött a pénzintézetnél, ahol azt a

tájékoztatást kapta, hogy a felperes számláján lévő teljes összeget fel kell venni és ehhez közjegyző előtt adott meghatalmazásra van szükség.

[3] GONDOZOTT közjegyzői okiratban meghatalmazta a felperest az OTP Banknál vezetett számlájáról történő készpénzfelvételre.

[4] A felperes az ellátott számláján lévő teljes összeget, 2 077 000 forintot felvette, ám az ellátott részére történő átadásáról írást nem készítettek.

[5] 2019. november 4-én az ellátott menyé tájékoztatta az alperes intézményvezetőjét arról, hogy anyósa eltűnt készpénzvagyona ügyében ismeretlen tettes ellen feljelentést tett a nyomozóhatóságnál.

[6] Az alperes intézményvezetője vizsgálatot rendelt el, ennek során november 11-én meghallgatták a felperest, aki elismerte a készpénzfelvételt és állította, hogy a felvett összeget teljes egészében átadta az ellátottnak.

[7] Az alperes a 2019. november 14-én kelt „Közalkalmazotti jogviszony megszüntetése” elnevezésű okirattal a felperes közalkalmazotti jogviszonyát 2019. november 14-től rendkívüli felmentéssel megszüntette.

[8] A határozatban a munkáltató rögzítette, hogy a felperes GONDOZOTT ellátott kérésére az ellátott OTP Banknál kezelt pénzét közjegyzői meghatalmazás alapján felvette, de az ellátottnak történő átadás tényét bizonyítani nem tudta. Utalt a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmények szakmai feladatairól és működésük feltételeiről szóló 1/2000. (I.7.) SzCSM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 5. számú mellékletére, amely taxatív felsorolást ad a házi segítségnyújtásban végezhető tevékenységekről, ám a készpénzfelvétel ezek között nem szerepel, így a közalkalmazott a készpénzfelvétel előkészítésével és lebonyolításával túllépte a jogszabály által kijelölt kompetenciahatárt. A gondozó munkaköri leírása, valamint az ellátottak pénzkezelési szabályzata értelmében a közalkalmazottnak a feladatellátása során történő pénzkezelést dokumentálnia kellett volna, ám e szabályok alkalmazását a gondozó elmulasztotta, annak ellenére, hogy a felperes munkaköri leírása előírja, hogy rendkívüli esemény bekövetkezése esetén köteles megtenni a szükséges és halaszthatatlan intézkedéseket és erről jelzést tenni a terápiás munkatársnak (a közvetlen felettesének). A készpénzfelvétel megszervezése, mint rendkívüli esemény előtt nem egyeztetett vele és a készpénzfelvétel tényét, sem azt, hogy a szokásosnál nagyobb összeget kellett kezelnie, nem jelezte a feletteseinek. Mindezek mellett tudomása volt a gondozónak arról is, hogy az intézmény korábban már kezdeményezte az ellátott gondnokság alá helyezését, ezért fokozott odafigyeléssel kellett volna eljárnia az ellátott vagyonmegóvása érdekében. Mindezekre figyelemmel a közalkalmazott jogviszonyát a közalkalmazottak

jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 33/A. § (1) bekezdés a) pontja alapján rendkívüli felmentéssel megszüntette a munkáltató.

[9] A felperes keresetében a közalkalmazotti jogviszonya jogellenes megszüntetésének következményeként kérte, hogy a bíróság kötelezze a munkáltatót 1 979 843 forint elmaradt jövedelem és 1 371 798 forint, hat havi távolléti díjnak megfelelő végkielégítés megfizetésére, s kérte az alperes költségben való marasztalását is.

[10] Arra hivatkozott, hogy a munkaviszonyának rendkívüli felmentéssel történő megszüntetése jogellenes, mert nem lépte túl a házi segítségnyújtás kompetenciahatárát, tekintettel arra, hogy a készpénzt nem gondozóként, hanem a gondozottal jó viszonyban lévő magánszemélyként vette fel, s ezt sem a munkaköri leírása, sem a pénzkezelési szabályzat nem tiltja. A pénzfelvétel, mint rendkívüli esemény a munkaköri leírásban sincs nevesítve, ezért megalapozatlanul rója terhére a munkáltató, hogy nem jelezte ezt a közvetlen felettesének. Mindezek miatt az alperes által a felmentés indokaként megjelölt indokok valótlanok, és nem a törvényben megjelölt súlyúak, ezért nem indokolt a vele szemben alkalmazott intézkedés. Utalt arra, hogy a pénzkezelési szabályzat egyetlen rendelkezését sem szegte meg, mert az abban szabályozott esetek nem a perbeli esetre vonatkoznak. A Rendelet 5. számú mellékletét sem sértette meg, az ugyanis a gondozási tevékenység adminisztrációjára tartalmaz előírásokat.

[11] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes költségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperessel szemben alkalmazott rendkívüli felmentés indokolása megfelel a világosság, a valóságosság és az okszerűség követelményeinek, mindazon tényeket, körülményeket tartalmazza, melyekre a munkáltató a jogviszony megszüntetését alapította. Azzal érvelt, hogy a felperes nem vitatta a 2 077 000 forint készpénz felvételét, ám az a Rendelet 5. mellékletében foglaltak szerint nem a házi segítségnyújtás körében végezhető tevékenység. Hivatkozott az ellátott pénz és értékkezeléséről szóló szabályzatára, amely szerint a pénzkezelést dokumentálni kellett volna, a felperes azonban ezt az előírást nem tartotta be. A felperes munkaköri leírása szerint felettesét értesíteni kellett volna az eseményről és minden keletkezett dokumentumot át kellett volna adni részére, e kötelezettségének sem tett eleget. Hangsúlyozta, kötelezettségszegésnek minősül a munkavégzés szabályainak megszegése, a munkavégzési kötelezettségre vonatkozó szabályok megsértése. A rendkívüli eseményt – mint adott esetben a készpénzfelvételt – köteles lett volna jelezni a felperes felettese részére, ám e kötelezettségét elmulasztotta és túllépte a házi segítségnyújtás kompetenciahatárát. Hivatkozott a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvényben (a továbbiakban: Szociális törvény) foglaltakra, melyek szerint az intézmény vezetőjének engedélyével kerülhetett volna sor a készpénz felvételére.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 167 582 forint perköltséget, s kimondta, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

[13] A határozata indokolásában idézte a Kjt. 33/A. § (1) bekezdés a) pontját, mely szerint a munkáltató a közalkalmazotti jogviszonyt rendkívüli felmentéssel megszüntetheti, ha a közalkalmazott a közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi.

[14] A Szociális törvény 56., 57. és 63. §-ának felhívásával rögzítette, hogy a szociálisan rászorultak részére személyes gondoskodást nyújt az állam, valamint az önkormányzatok, s ez a személyes gondoskodás magában foglalja a szociális alapszolgáltatásokat és a szakosított ellátásokat. A törvény szociális alapszolgáltatásként nevesíti a házi segítségnyújtást, amelynek keretében szociális segítséget, vagy személyi gondozást kell nyújtani az eltartott részére. Utalt a Rendelet 5. számú mellékletére, mely a házi segítségnyújtás tevékenységeit és résztevékenységeit taxatív felsorolja.

[15] Mindezek után hangsúlyozta, hogy a perben azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes a közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegte-e, és a felmentés megfelel-e a világosság követelményének, az abban foglalt indokok valóságosak és okszerűek voltak-e.

[16] A felperes azon hivatkozásával kapcsolatban, hogy a készpénzt nem a házi segítségnyújtás, mint szociális szolgáltatás keretében eljárva vette fel az ellátott kérésére, hanem magánszemélyként, kifejtette, hogy nem vitásan az eltartottal a felperes a házi segítségnyújtás keretében került kapcsolatba, mint gondozó, mint az alperes munkavállalója, közalkalmazottja, mint az alperes képviselője. Hangsúlyozta, hogy minden olyan tevékenység, amit az ellátottal összefüggésben a felperes végzett, az a munkakörével összefüggő tevékenység, ezért minden olyan szabályt, amit ezzel kapcsolatban jogszabály, munkaköri leírás, munkáltatói szabályzat előír, be kell tartania. Nem találta vitathatónak, hogy az ellátott és a gondozó között jó viszony alakult ki és a felperest a jószándék vezérelte, segíteni akarta az ellátottat, azonban egy ilyen jogügylet, mint a perbeli készpénzfelvétel, nem különíthető el a felperes gondozói minőségétől, azaz egyértelműen megállapítható, hogy gondozói minőségben járt el, amikor az eltartott kérését teljesítette.

[17] Megjegyezte, hogy azért sem tekinthető megalapozottnak a felperes érvelése, mert adott esetben a munkáltatónak a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:540. §-a értelmében mögöttes felelőssége van a munkavállalója tevékenységét, esetleges károkozását érintően.

[18] Megalapozottnak ítélte azt a felmentésben szereplő okot, hogy a felperes a számára előírt kompetenciahatárt túllépve járt el a készpénz felvétele során. Hangsúlyozta, hogy a Szociális törvény, valamint a Rendelet felhívott szabályai meghatározzák a házi segítségnyújtás kereteit, tevékenységeit, résztevékenységeit és a felperes, mint gondozó csak

azokat a tevékenységeket láthatja el, amelyeket számára e jogszabályok, valamint munkaköri leírása előír. Tévesnek találta a felperes arra történő utalását, hogy amit a munkaköri leírása és egyéb alperesnél alkalmazandó szabályzat nem tilt, azt elvégezheti.

[19] Megállapította, hogy minden olyan tevékenység, amely nem konkrétan a Rendelet mellékletében leírt tevékenység, illetve nem szerepel sem a munkaköri leírásban, sem a pénzkezelési szabályzatban, rendkívüli eseménynek minősül. Azzal, hogy mi a rendkívüli esemény, a felperesnek is tisztában kellett lennie. A munkaköri leírása szerint a rendkívüli eseményt be kell jelentenie a gondozónak a felettese felé. Megítélése szerint az, hogy több mint 2 millió forint készpénzt vesz meghatalmazás alapján a gondozó az ellátott kérésére, nem mindennapos esemény még magánszemélyként eljárva sem, azaz rendkívüli eseménynek tekinthető és ilyen esetben jelentési kötelezettség terhelte a felperest, s e lényeges kötelezettségét megszegte azzal, hogy az ellátott kérésére az adott ügyben eljár, az ügyintézés lebonyolította, ám erről munkáltatója felé bejelentést nem tett. Ezzel lényeges kötelezettségét súlyos gondatlansággal szegte meg.

[20] Ismételten kiemelte, hogy a felperesnek a készpénzfelvétel lebonyolításához engedélyt kellett volna kérnie, azaz az ellátott kérését jeleznie kellett volna felettese felé. Amennyiben az engedélyt megkapja az eljáráshoz, akkor a pénzkezelési szabályzat előírása szerint átvételi elismervényt kellett volna kiállítania a pénz átvételéről, illetve az eltartott részére történő átadásról, amint azt vásárlás, csekkbefizetés, gyógyszerkiváltás esetében is meg kellett tennie. Azzal, hogy a készpénz átadásáról nem készített átvételi elismervényt, így az átvétel dokumentálása elmaradt, súlyos gondatlansággal járt el a felperes.

[21] Utalt a felmentésről szóló okirat megállapításaira, mely szerint a felperes a kompetenciahatárt túllépte, nyugtaadási kötelezettségének nem tett eleget és az átvételről szóló dokumentumot nem készítette el, továbbá a rendkívüli eseményt nem jelezte. A perbeli adatok alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felmentés világos, egyértelmű volt és valós is, mert a felperes nem vitatta a készpénzfelvételt és azt sem, hogy az átvételt nem dokumentálta, nem jelentette senkinek, hogy milyen kérést fogalmazott meg felé az ellátott.

[22] Álláspontja szerint a felmentés okszerű is volt, mely megállapítás során azt mérlegelte, hogy a felvett készpénz jelentős összeg volt és lehetősége lett volna a gondozónak, hogy jelezze a felettese részére az ellátott kérését, s annak teljesítéséhez engedélyt kellett volna kérnie. Arra figyelemmel, hogy nem ezek szerint a szempontok szerint járt el, magatartásával okszerű alapot szolgáltatott a rendkívüli felmentésre.

[23] Megjegyezte, hogy a felperes által indítványozott tanúk meghallgatását azért találta indokolatlannak, mert nem volt relevanciája annak, hogy miért kérte meg az ellátott a felperest a perbeli készpénzfelvételre.

[24] A kifejtettek értelmében megállapította, hogy a felmentés esetében fennálltak a Kjt. 33/A. § (1) bekezdés a) pontjában írt feltételek, az alperes a felperes közalkalmazotti jogviszonyát jogszerűen szüntette meg, ezért a keresetet elutasította.

[25] Pervesztessége miatt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte perköltség fizetésére a felperest, perköltségként az alperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

[26] A Pp. 102. § (6) bekezdése alapján mondta ki, hogy a felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

[27] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte a Pp. 369. § (1) és (3) bekezdésére hivatkozással a törvényszék határozatának megváltoztatását, az alperes kötelezését elmaradt jövedelem címén 2 315 351 forint, továbbá végkielégítésként 6 havi távolléti díjnak megfelelő bruttó 1 371 798 forint és perköltség megfizetésére.

[28] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, s tévedett, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli készpénzfelvétel, mint jogügylet nem különíthető el a felperes gondozói minőségétől, s a munkáltatónak mögöttes felelőssége van a munkavállalója esetleges károkozása esetén. Téves az a megállapítása is az ítéletnek, hogy a felperes túllépte a jogszabály által kijelölt kompetenciahatárt, továbbá nem helytálló az a megállapítás sem, hogy a Rendelet 5. számú mellékletében leírt gondozási, ellátási tevékenységet, valamint a munkaköri leírásban, pénzkezelési szabályzatban meghatározott eljárásokat meghaladóan minden más rendkívüli eseménynek minősül, így az adott perbeli jogügylet is, amelynek lebonyolításához a felperesnek engedélyt kellett volna kérnie a felettesétől.

[29] Kifejtette, hogy a perbeli készpénzfelvétel határozottan elkülöníthető a felperes gondozói minőségétől, a pénzt ugyanis nem házi gondozói munkakörébe tartozó feladatok ellátása során vette fel. A munkakörébe tartozó feladatokat a Rendelet 5. számú melléklete tételesen felsorolja, azok között nem szerepel a perbeli jogügylet. A gondozottal az ellátás igénybevételének kezdetekor ellátási szerződést kötöttek, abban sem rögzítették, hogy az ellátott megbízná a gondozót a készpénzvagyona kezelésével. Ezzel szemben GONDOZOTT szabad akaratából bízta meg a felperest az eljárással és ennek sem jogi, sem erkölcsi akadálya nem volt. A Rendelet azt határozza meg, hogy milyen típusú polgári jogi jogügyletet nem köthet a gondozó a gondozottal, azok között a megbízási szerződés nem szerepel.

[30] A munkáltatónak nincs mögöttes felelőssége a munkavállalója esetleges károkozása esetén, mert az csak az esetben áll fenn, ha az alkalmazott a foglalkoztatására

irányuló jogviszonyával összefüggésben okozza harmadik személynek a kárt, egyébként a rendkívüli felmentés a károkozás tényét nem is tartalmazza.

[31] Tévesnek ítélte azt a következtetést, hogy az ellátottal összefüggésben végzett valamennyi tevékenység a munkakörrel összefüggő tevékenységnek minősül. A perbeli készpénzfelvételt a felperes magánemberként, emberségből, együttérzésből hajtotta végre. A közjegyző által kiállított közokirat, mely az eljárásához szükségeltetett, azt tartalmazza, hogy magánszemélyként kapott megbízást az ellátottól. Ilyen megbízás adására az eltartott jogosult volt. E körben sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt a bizonyítási indítványának, nem hallgatta meg azokat a tanúkat, akik a megbízás indokáról tudtak volna vallomást tenni, továbbá igazolták volna, hogy az eltartott és a gondozó között nem csupán hivatalos kapcsolat, hanem igen szoros, baráti jellegű viszony állt fenn.

[32] Hangsúlyozta, hogy a közalkalmazotti jogviszonyából eredő lényeges kötelezettségét nem szegte meg, a munkaköri leírásában és a Rendelet mellékletében tételesen felsorolt gondozási tevékenységet maradéktalanul teljesítette.

[33] Érvelése szerint téves az az ítéleti megállapítás is, hogy átlépte volna a kompetenciahatárt, e kifejezést ugyanis az ellátott egészségügyi, pszichés állapota viszonylatában kell értelmezni, s nem a perbeli vagy ahhoz hasonló ügyletek kapcsán.

[34] Úgy vélte, hogy tévedett a törvényszék a rendkívüli esemény fogalmának értelmezése során is. E kifejezést sem a felperes munkaköri leírása, sem egyéb alperes által használt szabályzat, tájékoztatás nem tartalmazza, s nem fogadható el tanúla tanúvallomása sem, mely szerint a Szociális törvényben szabályozta a jogalkotó a rendkívüli eseményt.

[35] Elfogadhatatlannak találta, hogy a készpénzfelvétel lebonyolításához engedélyt kellett volna kérnie felettesétől, mert a korábban kifejtettek szerinti magánjogi jogügylet teljesítése nem tartozik az alperes feladatellátási, szolgáltatási tevékenysége körébe.

[36] Összességében a vele szemben alkalmazott rendkívüli felmentés indoka nem volt valós és nem volt okszerű.

[37] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a törvényszék ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását és a felperes költségben való marasztalását kérte.

[38] A felperes ellenkérelemre tett észrevételében továbbra is fenntartotta a fellebbezésében kifejtetteket.

[39] A fellebbezés alaptalan.

[40] Az elsőfokú bíróság az ügy elbírálásához szükséges mértékben a tényállást helytállóan állapította meg, abból helyes következtetéseket levonva megalapozott döntést hozott, melynek indokaival is túlnyomó részt egyetért az ítéltábla, s csupán a fellebbezésben írtakra tekintettel helyesbíti azt és emeli ki az alábbiakat:

[41] A Rendelet 5. számú melléklete a házi segítségnyújtás tevékenységeit és résztvékenységeit sorolja fel tételesen. Az ellátott készpénzvagyonával való rendelkezés nem tartozik a gondozó által ellátott feladatok közé, ezt a jogszabály melléklete sehol nem tünteti fel, ebből következően e Rendelet előírásait a felperes eljárásával nem szegte meg.

[42] A Rendelet 6.§ (10) bekezdése értelmében a személyes gondoskodást nyújtó intézményben foglalkoztatott személy, valamint közeli hozzátartozója és élettársa az ellátásban részesülő személlyel tartási-, életjáradéki- és öröklési szerződést az ellátás időtartama alatt – illetve annak megszűnésétől számított 1 évig – nem köthet. E szerződéseket meghaladóan egyéb jogügylet kötésének jogszabályi akadálya nincs, így – ahogyan arra az alperes helytállóan hivatkozott – nem volt akadálya annak sem, hogy a felperes elvállalja azt a megbízást, amely alapján a gondozott pénzintézetnél vezetett számlájáról készpénzt kellett felvennie.

[43] Tekintettel azonban arra, hogy ez a tevékenység nem a házi segítségnyújtás tevékenységei és résztvékenységei között szereplő tevékenység, az a szavak nyelvtani értelmezése, mindennapi jelentése szerint a Rendelet 5. számú mellékletében írtakhoz képest rendkívüli eseménynek minősül. A felperes, mint gondozó munkaköri leírása nevesíti a gondozó által végzendő teendőket is, azok között sem szerepel a készpénzfelvétel, ezért ahhoz képest is rendkívüli eseménynek minősül ez az ügylet. Mindemellett helytálló a felperes azon álláspontja, hogy a Rendelet nem tiltja azt, hogy a gondozottól kapott meghatalmazás alapján a gondozó ilyen ügyletben eljárjon, a meghatalmazásnak megfelelően a pénzintézetnél a gondozott pénzt felvegye, ezért e cselekményével a felperes tételes jogi szabályt nem sértett. A munkaköri leírás 3. oldal 4. pontja viszont úgy szól, hogy „rendkívüli esemény bekövetkezése esetén köteles megtenni a szükséges és halaszthatatlan intézkedéseket és erről jelzést tenni a terápiás munkatársnak. Köteles jelezni azt is, ha az ellátott a körülmények miatt fokozott odafigyelést igényel”. Az előzőekben írtak szerint a gondozott megbízása alapján a pénzintézetnél való eljárás mindenképpen rendkívüli eseménynek minősül, ezért a felperes akkor járt volna el helyesen, ha a gondozott kérését – annak teljesítése előtt – jelzi a közvetlen felettesének, a terápiás munkatársnak. A tanúk előadásából megállapíthatóan ezt követően végül az intézményvezető hatáskörébe került volna annak eldöntése, hogy teljesítheti-e a megbízást a gondozó vagy sem, illetve, ha igen, milyen módon. Nem vitatott, hogy a felperes ilyen jelzéssel nem élt közvetlen felettese felé, ezért ez az eljárás teljes egészében elmaradt, a felperes egyedüli, saját döntése alapján teljesítette a megbízást. A jelzés elmaradása azonban az ítéltábla megítélése szerint is olyan

lényeges kötelezettség megszegését valósítja meg, mely a közalkalmazotti viszony rendkívüli felmentéssel történő megszüntetését jogszerűvé, megalapozottá teszi.

[44] Egyetért az ítéltábla egyébként a felperes azon álláspontjával, hogy „Az ellátottak pénz- és értékezelésének szabályzata” a perbeli esetre vonatkozóan előírást nem tartalmaz, az az ellátott részére végrehajtott vásárlások, pénzbefizetések eljárási rendjét és dokumentálási kötelezettségét írja elő, ezért e szabályzat megszegése sem róható a felperes terhére.

[45] Az alperes mögöttes kártérítési felelősségére a rendkívüli felmentésben a munkáltató nem hivatkozott, ezért e kérdés vizsgálata nem tartozott a bíróság feladatkörébe.

[46] A rendkívüli felmentés utolsó bekezdésében a munkáltató hivatkozott arra is, hogy a felperes tudta, hogy az ellátott gondnokság alá helyezését az alperes már kezdeményezte, ezért fokozott odafigyeléssel kellett volna eljárnia az ellátott vagyonmegóvása érdekében. Nem volt vitás, hogy a felperes tudomással bírt arról, hogy a gondozottal szemben gondnokság alá helyezése iránt eljárás folyik, ezért a megbízás elvállalásakor – figyelemmel a munkaköri leírás idézett pontjának második mondatára – egyértelműen köteles lett volna jelezni a gondozott kérését a felettesei felé.

[47] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla azt állapította meg, hogy az alperes által a felperessel szemben hozott, a közalkalmazotti jogviszonyát rendkívüli felmentéssel megszüntető intézkedés nemcsak valós volt, hanem okszerű is, ezért az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét a Pp. 382. §-a alapján helybenhagyta.

[48] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére, e címen az ítéltábla az alperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

[49] A felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.

[50] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró,
Dr. Pribula László s.k. bíró